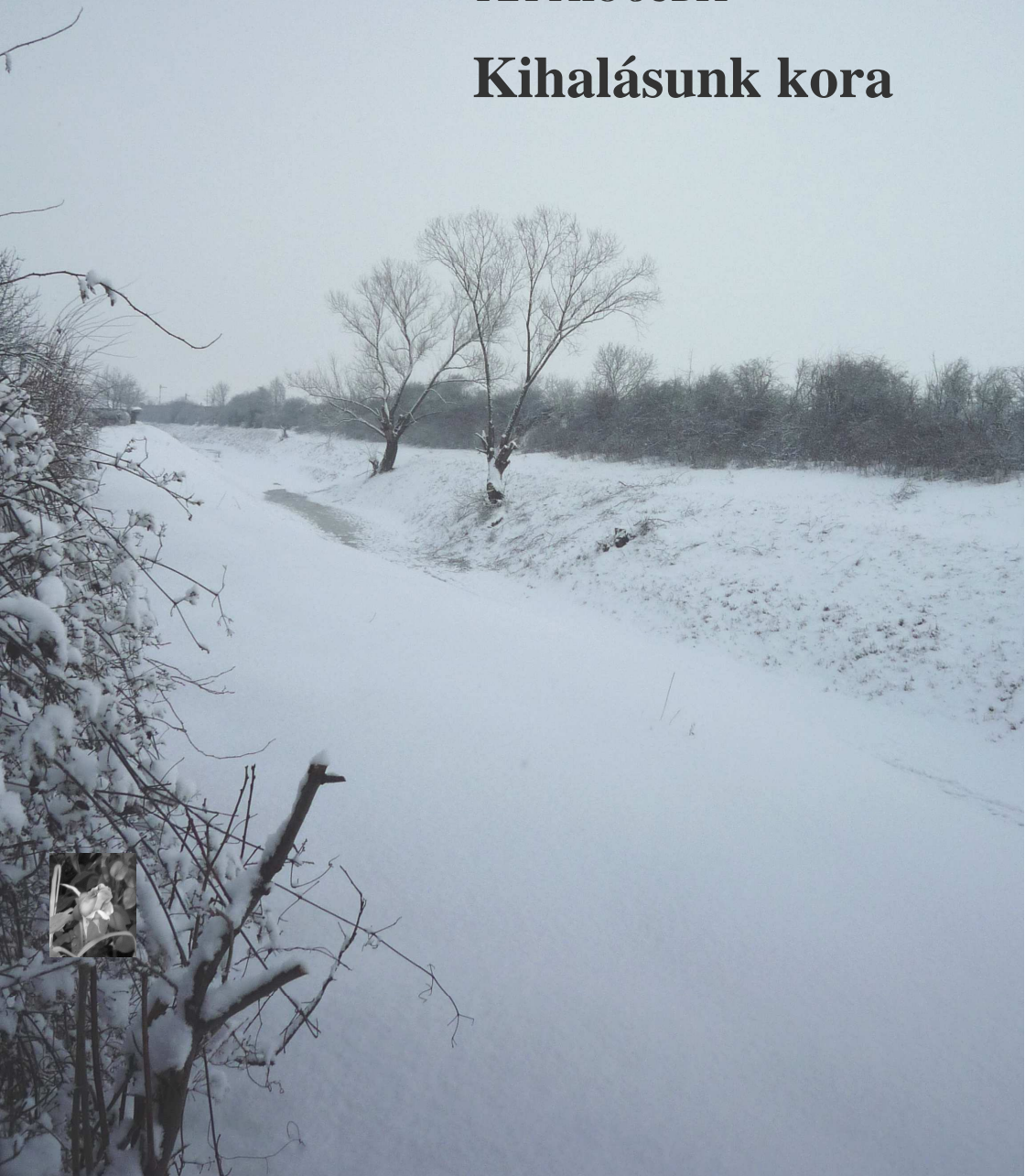

FETYKÓ JUDIT

Kihalásunk kora

FETYKÓ JUDIT

Kihalásunk kora

Fotók:

Darvas Judit

Budapest, 2018

Inkább

Teljes gondolati átmosás után
csupa nőietlen tulajdonság
nem fontos a ruha az ékszer
csak tiszta ép és színben összeillő
a többi mind lényegtelen
nem okoz izgalmat az új szabás
inkább egy könyv színek táj
tarka fonalak gobelin
– nem ér már semmi új ne félj!

Változások

Érzelmek kuszaságából
kikapaszkodva
a fent és lent a szinte minden
ismeretében nem lehet semmi új
viszonylagos nyugalomban
semmi nem kell
biztos a csend
színtelen múlt idő.
Nincs távolság akadály
mindent kiolt
csak ez a fontos
benne örvény a tengeri árok
és a távoli csillag között
forró vonzása
jelen azúrkék színének.

Felajánlás

... sose látnám a színek millió árnyalatát
ujjam nem mozdulna tút vezetve
csipkét varázsolni a semmiből
többet nem mehetnék fel semmilyen hegyre
sorolhatnám ha csak ennyi lenne vagy bármi más
mindent odaadnék
csak bal kezed két ujjával elsimíthatnád hajad

Tízkor

Az órát lesve
múlik az este
telefont várva
ülök szobámba'
csak az a fontos
hogy a pontos
időt mutató
kicsi mutató
pontosan éppen
a tízre érjen.

Álomban

Az öreg, nehéz faajtón, mitől úgy
rettegtem kiskoromban, léptem be veled,
átlépve ezzel az összes gáton,
hogy a múltamba beengedjelek.
Minden az ismert, a régi volt,
a ház, a tornác, a bútorok, szobák,
nem találtam semmi titkot,
mit ne ismernénk ideát.
Nagy-nagy csend és nyugalom
fogadott az öreg házban itt,
nem kellett elmondanom,
tudtad, nem kérdeztél semmit.
Kéz a kézben lassan körbejártunk,
a falakon sok kopott régi kép,
a házam-ékessége lámpát is megtaláltuk,
magunkat, egymást. Ez elég.

Megváltás

Lászlónak

... nem tudlak megváltani,
csak elfogadni, dédelgetni,
úgy ahogy vagy, magadért szeretni.
Itt van belül a jó és rossz kulcsa,
mi döntjük el magunkból kiindulva,
a képmásra visszamutat önnön ujjá,
a zár egyforma, egyenlő az esély,
mi kell? – a jó, a rossz a cél,
melyért mindent megtesz az ember, s néha fél.
A végtelen valamennyi atomja,
az emlékezés összes foszlánya,
genetikánk minden variánsa
kevés hozzá, minden, mind kevés,
ami tőlem telik az is oly csekély,
– lehetek, aki altatót mesél,
ki ruhádat naponta igazítja,
animusom szerető párja,
dédszülőm gondoskodó unokája,
... és még mi is? Mi is lehetnék?
Az isteni adományokból ha kaptam,
ezernyi formában, tudatlan
számszám, számtalan változatban
adhatom a mindennapokat,
nem ígérhetek jobb holnapokat,
sem gazdagabb, több magunkat.
... csak segíthetek jó úton járni.
Nem tudlak, nem akarlak megváltani.

Várákozva

Szívszorító hiány
belső csend
eseménytelen napok
munkával hajtott idő
áll a naptár
első és utolsó pillanata
a tudatos gondolatnak
hosszú várakozás
egy napért
alfában kilépve
tér-idő ugrás
kezem addig nem ér
a gondolat rohanó
hiány hangtalan kiáltás
kényszerű belső csend.

A kezed

Elképzelem, ahogy álmodban párnámon van fejed,
érezem jelenléted, derekamat átfogó kezed.

Viruló bujazzöld kertben nélküled minden hideg,
s addig nyugodt a röpke álom, míg átfog a kezed.

Hiány

A gondolat szóval kimondva
hiánnyá, féligazsággá válik,
nem fér bele, mi a gondolatba
lélekből ragyogva sugárzik.
Bármit mond a hang, csak hang,
nincs benne a teljesség,
a képzeletből csak egy szalag.
Hol van hozzá az egész?

Városodban

Ez hát a legszebb utca Pesten.
Fagyhatár. Forró-hideg városodban.
Tündérmese hidegrázása bennem.
Megállunk jeges parkokban.
A fogunk koccan, forrón,
égetőn vág a jeges szél.
Végigmegyünk minden úton,
amerre ma velem mennél.
Kék tűz izzása fogva tart.
Nincs kesztyű, ami most kéne,
csak érezzem még kicsit, míg tart;
hidegen éget az ujjad vége.
Reggel, este, álomból felébredve,
bűvölet utcájában járok.
Forrón hideg kezem kezédben,
ismét oda, hozzád vágyok.

A csend

Hallod a csendet? A csendet,
mi kívül hagy minden hangszilánkot,
órára von bűvös csend-palástot,
s azt sem hallani, hogy a mutató
útvágó ketyegi lejárató rugó.

Hallod? Hallod-e a csended?

Mit belső nyugalmad teremtett,
s kizár minden nyugtalan hangot,
mi eddig felajzott, megriasztott,
s belül énekel, dalol a nyugalom,
mi hol alt, hol szoprán, hol bariton.
Fölös izgalom nem feszeng.
Hallod már? Hallod a csendet?

Sodrás

Visz köt sodor álom ébrenlét közt
az éjszakai felébredésben is
a nap minden történésében
semmi nem old
minden erősíti ami köt ami visz

Nézlek

Képzeletben állandóan nézlek,
megsimogatlak, mindenhogy becézlek,
megigazítom a fogason ruhádat,
elsimítom este az ágyad.
Látom, ülsz a fotelben,
s lapozgatsz egy füzetben,
a nyugati égbolt alkonyi fénye
rávetődik asztalod szélére.
Képzeletben ismét átölellek,
karomban vagy, mégsem érinthetlek,
végigsimítom a hajadat, a szádat,
s a valós szoba váltja fel szobádat.

Reggel

Az asztalon még ott a csésze,
zuhanyból víz árad, mosakszol
– vidéki reggeleink része –
sosem elég a csendes nyugalomból.

Nézem a kezed

Nézem a kezed,
nincs semmi különös a mozdulatban,
ahogy a toll mozog az „ujjadban”,
oly mindennapi; semmi érdekes,
a szokásos napi jegyzetek,
s közben annyira jó,
melegen nyugtató,
ahogy nézem a kezed.

Napok

Egy hete kórházban...
lapulunk, várunk, remény;
vagy-vagy
sehol nem vagyunk
...csak a várakozás
...holnap, a jövő héten, jövőre, majd...
kifut alólunk az idő,
őrölnek a napok.

Álomtalan

Álomtalan semmi
hőtagulás
reccsen a fakeret
nem kísért
nem kísér
közönyös már
hihetetlen
rideg tények
naponta azonosítják
múltbeli valódiságát
a gondviselés
mindenen átsegít

A csend világa

Naptárak sokasága közt válogatva
marad a tájas, a völgyes, hegyes,
mi nem zaklatja fel előszobánkat:
csend világa. Ember nélkül tökéletes.

Átlépések

Ébrenlét álom határán bármi megtörténhet
átléphetők a végtelen tér-idő korlátai
lehetséges térugrás vissza előre időben
akadálytalanul átjárható fal mit magunk állítottunk.

Aztán?

Álom, kiszámíthatatlan áramló képek.

Ébrenlét, alakíthatjuk falainkat.

Elmúlik

A fáradtság egy idő után
elmúlik magától,
monoton ismétlődéseimben
oly szürkévé lesz a nap,
a várakozás idejében
megáll, óra a pillanat.

tól-ig

előtte kell lennie sugárzón szépnek,
kötődéseknek mik véget érnek
míg eljutunk a semmihez a véghez.

Elmúlás

Hideg, merevítő verítékben úszva,
kapkodó légzés mozdulataival
a szem valahova hátra felé csúszva
összeeső érben a lét tócsáival
nem bír már a szív ütemre találni.
Fürödve halálos hideg verítékben
a lét és nem lét határán suhanni,
itt,
mit kéne még,
mit nem lehet már,
mit ígér az ég,
mit hoz a halál,
ott,
s vajon ott, és akkor, a lét és nem-létben,
hideg, halálos, szörnyű verítékben,
hogyan lehet, hogy,
az életből
kiszakadni.

Mind

Mind elhagytak. Mikor legjobban fájt.
Félelmeim égő kínjai közt nem volt
cikornya, szögletes lett a szó.
Elfogadó érintés helyett dorgáló szavak.
Diszkrét távolságtartás. Bizalomra kifecsegetés.
S míg sebeimet nyalogatom, udvarias értetlenkedés.
Mind... Minek beszélek?
Még süt, éget, vele múlik s kél a nap.
Elmúlik... Tudhatnám már.
A titkaim? nem titkok, csak vinnyogás.
Egy elfogadó, csodálkozás nélküli hangot!
Egy szót! Mondjuk annyit, hogy...
Örök-hűvös homlokánál értettem meg:
magam vagyok. Már soha, senki...
A többi válogat bennem érdeke,
kedve szerint, ha hagyom.
Félálomban kinyújtom a kezem,
újra elhiszem, nem vagyok egyedül.
Érintem a semmit. Tévedtem. Most. Megint.
Velem van, de oly misztikus messzeségben,
hogy képmásai jelenlétének hiánya fojtogat.
Függőleges sziklafal szélén éles
porkristályokat sodor a szél.
A nehézségi erő értéke ezen a szélességi körön ugyanaz,
...hatása ... gondolatoktól függve változó.

Porszemek

Apró mozaikdarabok,
semmi kis kövek,
jelentéktelen porkristályok,
miket vihar követ.

Ennyi

Tehát ennyi? Ez az egész?
Alattam rezeg, összeomlik
a biztosnak hitt világ.
Ez csak az én gondom.
Csak az én világom.
Hogy hol és mekkora az új?
Csak rám tartozik.
Megkaptam rá a jogot, hogy
döntsek minden ügyemben.
El fogom dönteni,
mint eddig, mióta
csak erre képes vagyok.
Már megtanulhattam volna...
Tehát ennyi.
Ez az egész.

A pont

Olyan nehéz, mintha súlyok lennének a vállamon,
pedig nincs más rajtam, mint pár nyári gönc.
Tétlen tehetetlenségben telnek a napok,
idegeim láza, félelme gyötör, s rak rám láthatatlan
köveket.
Kánikulában fázom, nincs az útnak vége,
mikor lesz a mondat végén
pont.

Időhatár

Vonatzaj. Enyhe szél. Már holnap, de még ma: éjfél.

Elemes órán hangtalan jön el az időhatár.

Még ma, már holnap; az egyik egészül, a másik épp kél.

Ahogyan látszik

van olyan ingovány, ami először
biztos útnak látszik
itt süllyed a betonalapú aszfaltos út
az alapkövek zsombékká váltak
a rét füve bűzös rothadó szalma
kamillafőzetnek látszik a méregpohár
a mező virágai Lukréciaának nyílnak
ki a másvilágon nevetőgörcsökben
fetreng az élők kínjain

Magam

Magam vagyok,
magam, magammal, magamban vagyok.
Az őszi alkonyatban tudva, tudatlan,
hullnak a levelek, s benn ismét feldereng:
magam, egyedül.
Mosolyt, szót hord a kívül,
itt benn, a mélyben kavargó sötétben:
magam vagyok, magam.

Távolodik

Már távolodik, csitul, és csukódik,
a többihez, a múltba berakódik...
Öntörvényű. Visszajön, majd ellebeg.
Szeme, gondolata hol van, hol mereng?
Hitek? Tagadások? – valóság: a csend.
Rög koppan, magába zár e rend...
Csitul, távolodik, lassan csukódik,
a többihez, a múlthoz lerakódik...
Vissza-visszatér, álommal ellebeg,
marad a csend, a csend, a csend...

Mindenszentek

Színes esőként a sárga meg barna
levél hull, ömlik aszfaltra, talajra,
kopott fűvön a tarka levélpaplan
múló nyár, szín, játék az őszi napban.
Egyszerre zöld, rótsárga, rozsdabarna,
visszabomlik a levél az avarba.
Hull. Földre, avarba. Visszahull minden,
a mécsek ragyogják: nincsen már. Nincsen.
Forog, üt az egyéni idő-óra,
rákondul levélre, gondolkodóra...
és közben fel-feltámad a félelem,
a nincs, a megérthetetlen végtelen
dimenzió, az a végső, a másik,
mire tán csak a megfáradt agg vágyik...
s belül, tudva-tagadva elviselni,
hogy: „Óh jaj, meg kell halni, meg kell halni!”^{*}
Fordul egyre a földi időóra,
rákondul a rosszra, és rá a jóra,
a van- és nincs-időbe belefordul,
érdetelen az, mi van itt, meg ott túl,
nem kell keresni, nem kell elviselni;
hogy „Óh jaj, meg kell halni, meg kell halni!”

^{*}BABITS MIHÁLY: Ősz és tavasz között

főhajtás nélkül

Régen... számolhatnám években akár,
értelme nem sok maradt meg mára már;
– ó, mennyi napot, számolatlan évet
pocsékoltam rá, míg végül megérett –
az akkor lázas, s mára hideggé lett
át- és belátott értelem-ítélet.

Számított, s ámitott beleszületés,
s harcoltam ellene, belátni nehéz
mi késztetett felesleges harcra,
– tükröből néz mindünkre Isten arca –,
s az örök hit, vagy tagadás mind arra
való, hogy magunk hitét igazolva
járjuk saját félelmeinket újra;
mi vagyunk az az úr, s nem az Úr ujja
követel mást; könyörtelenek vagyunk
egymás iránt, s növelgetjük sok bajunk.
Mára elmúlt, – mint vele múlt annyi más –,
a harsány, meggyőzni vágyó tagadás.
Ugyan? Kinek, mit kell bizonyítani?
Bizonyosságom – saját megélt tényem,
annyi halált láttam már, hogy megértem,
ki ott áll, annak kellhet tán valami,
mi a félelmein átsegítheti...
Nem vagyunk egyformák, főleg e téren...
– láttam annyi félelmet, nem oly régen... –,
így én senkinek ál-, vagy valós hitét,

az önként adott, vagy eladott ígét,
képzelt-valós Urát, el nem ítélem.
Hideg a bizonyosság, s a gondolat;
már nem, már soha nem kívánok olyat,
hogy megint urammal, s Urammal vívjak
időm-rabló, kétkedő új csatákat.
Ha van, hát legyen – velem, vagy nélkülem.
S amivé lett hitem –, hitemre: szégyellem,
s átlépem hívő-hitetlen önmagam.
Magam vagyok. S talán mind magunk vagyunk
akár van vagy nincs Urunk, angyalunk.
Emeld hát fel tekinteted barátom,
s e tarka, ember-léttől cifra tájon
nézd a tükröt, ott néz rád az; az az úr
ki hajt, meggyötör, követel cudarul,
s ha kihalt belőlünk minden alázat,
emberként nem kellhet több magyarázat.

Teljes gondolati átmosás után,
el is utasítom, most rögtön – talán –,
hogy hitembe hitet bárki is találjon.
... és remélem, hogy akkor, ott ne fájjon,
a félelem –, de megrögzött hitem:
dönthessek ott, akkor is ügyeimben...

Alvó kert

Itt minden csendes, mély az álom,
a kert ma éjjel a végtelen,
hold fényében sok bűvös ágon
álomkép, vágy gyümölcse terem

Ugyanaz

... tegnap, ma, az az út, a táj, a hely, ugyanaz ...
... csak két párhuzamos utcával arrébb,
dübörög, kattog, zúg a város,
rohannak mind; a gyalogosok, meg a sávós
forgalomban a kocsik, s minden ugyanaz...
csak a fák, csak azok, most minden lombosabb,
hisz más se lehet, rég vége a télnek,
nyoma sincs az ágra rászáradt levélnek...
tisztábbak tán az utak? mégis: minden ugyanaz...

Éjszaka

Csend van. Éj van. Kinn és benn csak árnyak,
sejtelmes formát kapnak a tárgyak.
Suhognak a lombok, szél kavargat.
Csend van. Éj van ... minden hallgat

Szálszakadás

Öledbe raktam múltam darabjait,
volt hitek tárgyi bizonyítékait,
valaha mindet oly fontosnak hittem,
...és felesleges porfogó lett minden...

A terítőket összehajtom,
nem keresem – így nem találom –
a régi mintát, nincs kötődés,
pótcselekvés volt minden öltés,

míg az időbe szúrtam tűmet,
majd elfeledve a betűket...
s az öltésekbe beragadva
álhiteket varrtam magamra.

Hull, pereg a idő, év évet színez,
tűbe fűz, test-lélek-fonalként hímez
velünk, nélkülünk, néha szálszakadás,
bomlik a volt, a múlt, a sohase-más...

ami utoljára

...hogy a remény... utoljára...
nem igaz, elsőnek tűnik
a semmibe, mindegy, élet
vagy halál, belevész,
rég kiléptem az önáltatásból,
ami van: valós okok, okozatok,
mint a napi ritmusok
mentrendszerűen
bekövetkező állomásai,
kiszámítható valószínűségek;
holnap is fölkel a nap,
forognak a rendszerek,
azóta nélkülöd, s hogy
velem? nélkülem? – egyre megy,
nagyjából hetente
átrendeződnek, átépülnek
az agyi fehérjék,
emlékek kavarnak,
idővektoron halad a biokémia,
még elérhetetlenebb a befejezett múlt,
a szó értelme rég meghalt,
semmivé lett,
s ha néha kimondom, jelentéstelen

Tárgyak

Ha átrendezem, vajon meddig
bírom ki, hogy vissza ne rakjam?
A tárgyak úgy maradtak eddig,
az idő áll a pillanatban.

tehát?

fiamnak

a bizalomról beszéltél,
s ajánlgattad neki magadat,
mint a megbízhatóság
és hűség mintapéldányát,
közben meg naponta
tetted, amitől menekült...
ki vagy te hát? tehát: ki vagy?
nem szeretlek – mondod,
s várod, hogy elterelő
állításodra tiltakozzak,
indokoljak, a szerepjáték
hazug szabályai szerint
...azt a valakit, aki voltál,
kit határtalanul szerettem,
akiben bízni lehetett,
rég nem találom,
aki most vagy, azzal
nem tudok mit kezdeni

szembenézve

hosszan nézünk egymás szemébe,
s te már örök időtlenségbe
látsz, ha látsz, az a dimenzió
lehet, hol már minden látható...

vajon meddig érzik fotonok
rezgését benn az idegpályák

ez hát az örök szembenézés
tekintetváltás, kitekintés...
a soha meg nem ismétlődő,
a soha utol nem érhető

szemed minden mozdulatomban
ébred, álomban, gondolatban
velem volt, mintha veled látnék,
s te velem rajtam nézel át még

ölelnélek, s oly nehéz, súlyos
vagy már, alig bírom karomat
átvonni a vállaid alatt

ölellek, s hiába szorítom
egyre hűsebb arcodhoz arcom
hirtelen örök-hideg lettél

hosszan néztünk egymás szemébe,
s te már örök időtlenségbe
látsz, ha látsz... az a dimenzió
talán, ahol minden látható...

az elgondolkozásról

gondolkozzak csak el magamon
s azt bizonygatja mert ő most hódít
megszerzi magának azt a férfit
mert kifut az időből s egyedül marad
elvégre nincs olyan sok így éveken túl
megeshet nem lesz akihez szóljak
hát gondolkozzak csak el magamon

volt aztán egy hosszan jajgatva sirató
neki most már nincs senkije
ki fogja őt eztán szeretni
ebben a kusza földi világban

és volt aki csak annyit mondott
ne zárjam ki magamból a világot
az ő szavai voltak hitelesek talán
megtapasztalva hosszú életében
az egyedüllét eufórikus fokozatait

gondolkozzak csak el magamon...
figyelmeztet ezt el ne feledjem
nincs gondolat és talán a nincsből
vagyok ahol magamon nem
gondolkodhatok el a napi rutinok
viszik kitöltik az időt s találok
számos értelmesnek tűnő pótcselekvést
amikbe vajon bele férhet-e új keresése
mi közöm a magamon gondolkodáshoz

ó igen az egyedüllétnek van eufóriája
a mindegy mikor mit és hogyannak
s mégse siklik ki semmi a szokásos
elvárható folyamatokból csak az az egy
hogy nem tudlak onnan visszavenni
a mítoszok mesék másvilágmegrabló
hősei visszahozták a kedvest – ó mesék
mesék vigasztaló katartikus történetei

ritkán sírok néha tán kéne a könnyek
kegyelme ha egyáltalán létezik ilyesmi
fut az idő s ha kifogyok belőle ha kifut
alólam elfut kifut az elgondolkodás nélkül
mért gondolkozzak el magamon
mert fut az idő s egyedül maradok
elvégre így éveken túl már csak időm van
nem lesz akihez szólnak a szüntelen semmi
örök susogó hangjait hallgatom míg
az utolsó végtelen dallam magával visz
nem kell hát elgondolkoznom magamon

naplóolvasás

titkaid féltve őrzött füžeteidben
lassan sorba mind kitárulnak előttem
az ajtókat óvatosan nyitogatom
túl már a hetediken visszafordítom
a lapokat ezek mind misztikus ajtók
a múlt szorongató férfi-magányára
nyílnak sosem tudva meg tán jobb lett volna
egyszer önként magadtól tárod ki őket
lapjaid meg kell szoknom nem siethetek

ötszáznyolcvannégy

napja hogy a reggellel elmentél
távolodva időben múlt-jelen
pillanatba zárt idő másfél év
ötszáznyolcvannégy ötszáznyolcvannégy

idő, határ

ma éjjel még a digitális órák is lüktetnek,
mintha a csend hangot adna e néma mutatóknak,
éjfél, időhatár, az örökös múlás és kezdet,
a „történhet még”, míg el nem fut feléig a holnap

lázban

majd negyven fokban ültél az ágyamon
s bal kezeddél simogattad kezem
fölém hajoltál szemed bogarán át
meghatározhatatlan út nyílt hívott
mosolyodban furcsa vibráló lebegés
lehetetlen ez a kéz nem az a kéz
még tudtam ez lázálom el kell
kúsznom gyógyszerért zuhany alá

új köteted ma nem bírom átlapozni
legföljebb poratkák bámulnak rám
polcok köteteiből kipillogva no csak
most nem mi te vagy a célpont

különös egyedül a szoba csendjében
ez a néhány izzó lázálmos nap
szédülök az ágy vonz ha lesz holnap
ha nem akkor is jó csak bírjak elaludni
tizenegy óra tájt kezdődik az éjszaka
ólom a test a gondolat lelassul
átölel ágy puhapihe paplan
s nyit a csönd a végtelen túl

valóság-álom határán kinyílik a tér
csak az idő viszonylagossága biztos
átmosódik a van a semmi egymásba ér
minden egyszerre van jelenben itt most

túl az álom kapuin sejtelmes lebegés
hív köt magához kiejtve a valóság
összes tudatos hétköznapi szeletét
kavarog a tér-időben az itt és az odaát

ágyam szélén ülsz s szemeidből két
kék többsávos út nyílik vonz hív
lépjek csak rá s minden könnyeden
kék lesz mosolyod mint rég ifjabb
korunkban sejtelmes átható csak
hagynom kéne befogad a másik dimenzió
megrian a lázálom képe zuhany gyógyszer
lebegés közben észrevétlen visszalépsz

kihalásunk kora

kiszámíthatatlan az idő sodra,
visz, megköt, lebegtet, világot mos el,
kettőnkét az a nap szétdarabolta,
kihalásunkat egy reggel hozta el,

maradt por, apró törmelékdarabok,
évek forgása új világot pörget,
rendeződök-e, vagy kívül maradok,
kell-e vajon az, mi még elém jöhet

szobák

az a hetedik szoba halványul
ajtaja tűnik a múltba
a nyolcadikon belépve
vajon hová jutok

mindegy

magnóból Charlie énekel,
a kazetta dallal teker,
fogy az út és jön a távol,
mit semmi, senki nem határol,
...akit vártak régen hazaért...
nem várnak, nem várok,
három óra alatt
„futom be” a távot,
mindegy, hajnal,
reggel, vagy éjszaka,
akit vártak ... na de
senki nem vár haza,
fogy az út, itt a távol,
mit hegy, sík nem határol,
valahol ott a cél,
– kell-e célt keresnem –
mi annak látszik,
helye lényegtelen.

Sár, fény

Pokol kivetett, égnek nem kellek,
marad, mi van, a földi sárvilág.
Tudatot kaptam, hogy feleseljek,
s tudjam mi az, mit nem léphetek át.

Csapongni enged, lehetek sár, fény,
alkuját nem kétli, s nem írja át,
a legrosszabban is volt kis remény,
látom az utat, hiszem igazát.

A kapun túl

A kapun túl, az mindig hajnal?
Vagy este, vagy éjszaka?
Izzó nap szikrázó fénye,
vagy képzeletem az maga?

A kapun túl, ha nyílik, tárul,
beenged egy más *ez* világ,
mi képzelettel, vággyal társul,
teret, időt e percben lépve át.

A kapun túl, ha oda bemegyek,
tér nyílik, egyszerre közel-távol,
előre, hátra bármit nézhetek,
minden kitárul, minden kitárul.

TARTALOMJEGYZÉK

A csend	15
A csend világa	22
A kapun túl	57
A kezed	12
A pont	30
Ahogy látszik.....	32
Álomban	9
Álomtalan	21
Alvó kert.....	38
ami utoljára.....	42
Átlépések	23
az elgondolkozásról	46
Éjszaka	40
Elmúlás	26
Elmúlik	24
Ennyi.....	29
Felajánlás	7
főhajtás nélkül	36
Hiány	13
idő, határ	50
Időhatár.....	31
Inkább	5
kihalásunk kora	53
lázban.....	51
Magam.....	33
Megváltás	10
Mind.....	27
mindegy	55
Mindenszentek.....	35

naplóolvasás	48
Napok	20
Nézem a kezed	19
Nézlek	17
ötszáznyolcvannégy	49
Porszemek	28
Reggel	18
Sár, fény	56
Sodrás	16
Szálszakadás	41
szembenézve	45
szobák	54
Tárgyak	43
Távolodik	34
tehát?	44
Tízkor	8
tól-ig	25
Ugyanaz	39
Változások	6
Várakozva	11
Városodban	14

FETYKÓ JUDIT: Kihalásunk kora
Budapest, 2018